

Arrest

nr. 293 508 van 31 augustus 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 augustus 2023 tot terugdrijving en tot intrekking van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIWAKANA, die loco advocaat PAULIN KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, , die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2023 kwam verzoekster aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Addis Abeba. Zij had een geldig nationaal paspoort bij zich, voorzien van een visum type C, geldig van 20 augustus

2023 tot 17 september 2023, voor een duur van dertien dagen, afgeleverd door de Belgische autoriteiten te Yaounde (Kameroen) met het oog op toerisme.

1.2. Verweerder trof op 21 augustus 2023 de beslissing tot terugnrijving

De beslissing tot terugnrijving is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering als volgt luidt:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische redenen naar Brussel (België) en Amsterdam (Nederland) te reizen en dit voor de duur van 13 dagen – terugkeerticket dd 02.09.2023. Voor haar verblijf van 13 dagen is betrokkene niet in het bezit van enig documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie). Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie van 21.08.2023 tot 26.08.2023 in Hotel Barry te Brussel. Na contact van de Federale politie met het hotel blijkt deze reservatie geannuleerd te zijn. Betrokkene is tevens ook in het bezit van een hotelreservatie van 26.08.2023 tot 02.09.2023 te hotel Schuurman te Emlichheim (Duitsland). Betrokkene verklaart dat ze geen weet heeft van het feit dat het hotel zich in Duitsland bevindt en niet in Nederland. Betrokkene is niet in het bezit van vervoersbewijzen van België naar Nederland en terug en kan niet meedelen hoe ze deze verplaatsingen gaat doen.

1.3. Op 21 augustus 2023 trof verweerder tevens een beslissing tot intrekking van het visum. Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Ze bevat dezelfde motieven als de eerste bestreden beslissing doch bevat een andere rechtsgrondslag.

1.4. Op 21 augustus 2023 treft verweerder tevens een beslissing tot vasthouding.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.1. Voor wat betreft de beslissing tot terugnrijving

Verzoeksters terugdrijving is voorzien voor 1 september 2023. Verzoekster bevindt zich te dien einde in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugdrijving. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugdrijving.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan voor wat betreft deze beslissing.

2.2.2. Voor wat betreft de beslissing tot intrekking van het visum

Verzoekster toont niet aan dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van het visum, die geen terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel is, volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Er is geen uiteenzetting in het verzoekschrift waarom de Raad zich bij hoogdringendheid moet uitspreken over de grieven gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

Onder het kopje “*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*” van het verzoekschrift kan enkel kort gelezen worden dat de nietigverklaring van het visum opgenomen wordt in het visuminformatiesysteem (VIS) en dat toekomstige visumaanvragen van verzoekster om het Schengengrondgebied te betreden, riskeren geweigerd te worden voor een zeer lange periode.

Ten eerste is er geen sprake van een nietigverklaring van het visum (“*l’annulation de visa*”) maar wel van een intrekking van het visum. Er wordt in de tweede bestreden beslissing immers niet vastgesteld dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Ten tweede ondersteunt verzoekster haar betoog niet met een verwijzing naar de relevante bepalingen van de Visumcode. Alleszins leest de Raad hierin nergens dat een vermelding van een intrekking van een visum in het VIS leidt tot de weigering van de afgifte van een visum of dat dit het aanvraagdossier in een negatief daglicht stelt. Alleszins maakt verzoekster op geen enkele wijze concreet dat een nieuwe visumaanvraag na terugkeer in haar land van oorsprong maakt dat de Raad zich bij hoogdringendheid moet uitspreken over de thans ingestelde vordering tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

Daar komt nog bij dat de vordering gericht tegen de beslissing tot terugdrijving, die dezelfde motieven bevat als de beslissing tot intrekking van het visum, verworpen wordt zoals hierna zal blijken.

De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde inzake het uiterst dringend karakter van de vordering voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum volstaat om de vordering op dit punt te verwerpen.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. Verzoekster werpt een enig middel op dat als volgt luidt:

« La requérante prend moyen unique fondé sur l’erreur manifeste d’appréciation et de la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas) ; De l’article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ; de la violation des articles 3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ; du principe audi alteram partem, du devoir de minutie et de prudence, du principe du raisonnable et de proportionnalité ».

Zij betoogt als volgt :

« S'agissant du principe audi alteram partem

Attendu que le principe Audi alteram partem est un principe général du droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses moyens de défense face à une mesure qu'elle envisage prendre à son égard (P. GOFFAUX, Dictionnaire élémentaire de droit administratif, 2014,, Bruylant, p. 27).

« Ce principe rencontre un double objectif, d'une part permettre à l'administration de décider en pleine et entière connaissance de cause, et d'autre part permettre au citoyen de faire valoir ses observations compte tenu de la gravité de la mesure que l'administration se propose de prendre à son égard » (arrêts C.E., 25 février 1986, n° 26.206, De Mot, C.E. n° 197.693 du 10 novembre 2009 et C.E. n° 212.226 du 24 mars 2011).

En l'espèce, la requérante était bel et bien en possession de tous ses documents, ses réservations d'hôtel et n'a jamais effectué une annulation quelconque.

Cette situation externe ne dépendait pas de la requérante car elle avait toujours en sa possession une réservation non annulée.

Elle a expliqué à la partie adverse toutes les activités prévues pendant son séjour (visite monuments, parc, concert musique, théâtre, parc, une journée de visite aux Pays-bas, etc).

La partie adverse, n'ayant pas tenu compte des explications de la requérante et des documents en sa possession au moment de son arrestation, a violé le principe audi alteram partem.

- S'agissant de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas) ; De l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ; de la violation des articles 3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ; du devoir de minutie et de prudence , du principe du raisonnable et de proportionnalité.

Attendu que lorsqu'elle adopte une décision d'abrogation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l'administration, qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même, les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies, étant entendu que la non production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l'article 14 du code des visas, pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites. Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé.

En effet, la requérante a présenté tous les documents de sa demande de visa qui indiquait l'objet et les conditions de son séjour en Belgique.

Elle a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

- formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa SCHENGEN.

- un passeport en cours de validité

- les documents indiquant l'objet du voyage

- les documents relatifs à l'hébergement

- les documents indiquant que vous disposez de moyens de subsistance personnels suffisants.

Elle a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen, le centre de ses intérêts tant affectif que se trouvant dans son pays (comme garantie de retour, emploi stable, famille, etc).

Au vu de ce qui précède, les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence.

Attendu que la partie adverse n'a pas décidé en tenant compte de tous les éléments de la cause, n'a pas jugé avec prudence, minutie et précaution.

En ce sens, un arrêt de Votre Conseil (Arrêt n° 164341 du 18 mars 2016) a jugé que :

« Le Conseil rappelle que le principe de bonne administration emporte notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet des données de l'espèce (en ce sens, CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003 et arrêt n° 190.517 du 16 février 2009) (...). Or, il n'appert nullement de la lecture de la décision entreprise, pas plus que du dossier administratif que la partie défenderesse ait examiné les arguments invoqués par la partie requérante ».

Il convient de souligner que l'article 74/5 de la loi du 15 décembre 1980 n'impose pas un maintien systématique dans un lieu déterminé de tout étranger en situation irrégulière mais accorde simplement une faculté de détenir un tel étranger.

En l'espèce, il convient d'observer qu'au moment de son arrestation, la partie requérante a produit plusieurs documents indiquant l'objet et les raisons de son voyage.

Les décisions entreprises n'ont pas tenu compte du dossier administratif de la requérante, des documents en sa possession, sa vie professionnelle stable et familiale (mère d'un enfant mineur de 4 ans dont elle s'en occupe). Ce sont les raisons pour lesquelles la requérante s'est vu obtenir un visa délivré d'office.

La situation particulière de la requérante ne démontre aucun élément objectif et sérieux prouvant un risque d'entrave à la procédure d'éloignement.

La possibilité de rétention, limitée suivant l'enseignement de la Cour de cassation, aux deux hypothèses visées par l'article 7, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980, n'est pas légalement motivée en l'espèce.

Les circonstances de l'espèce ne justifient aucunement le maintien en détention de la requérante.

Attendu que la décision de l'administration devrait se fonder sur des motifs sérieux et objectifs. Elle manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle ne se fonde que sur la réservation considérée annulée ne se trouvant pas dans le dossier administratif de demande de visa de la requérante, sans toutefois tenir compte des documents présentés par celle-ci.

Il aurait été aisé pour la partie adverse d'être compréhensible et raisonnable compte tenu du fait que la partie requérante a fourni tous les documents justifiant les raisons de son voyage, ses preuves de réservation d'hôtels et était en possession d'un visa valable.

La décision de refoulement n'indique pas qu'une autre mesure a été envisagée contre la partie requérante avant sa détention et donc son maintien en vue de son refoulement.

En l'espèce, la décision litigieuse ne mentionne dès lors pas en quoi il a été nécessaire de recourir à la détention plutôt qu'à d'autres mesures moins coercitives.

Par conséquent, la partie adverse ne peut justifier s'être fondée légalement sur des motifs objectifs et sérieux, et viole dès lors les dispositions citées.

Ce faisant, ce moyen est fondé ».

2.3.3. Gelet op het gestelde in punt 2.2.2. bekijkt de Raad het middel enkel voor zover het betrekking heeft op de beslissing tot terugdrijving. Dit houdt in dat de Raad in deze fase van het geding niet ingaat op de opgeworpen schending van bepalingen van de Visumcode, behoudens artikel 14 ervan vermits de Raad uit het betoog van verzoekster afleidt dat zij deze laatste bepaling inroept als een argument tegen de beslissing tot terugdrijving.

2.3.4. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop verzoekster artikel 5 van de Schengengrenscodes (Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen) geschonden acht.

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig in haar betoog gewag maken van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet en de maatregel van vrijheidsberoving gaan bekritisieren. De Raad heeft geen rechtsmacht om van die kritiek kennis te nemen. Het betreft bovendien kritiek die geen betrekking heeft op de geschonden geachte bestreden beslissingen.

Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.3.5. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat ze verwijst naar de rechtsgrond (artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet) en dat ze aan de hand van elementen die verzoeksters zaak kenmerken, uitlegt waarom verzoekster geacht wordt niet in het bezit te zijn van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom ze niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62,§2, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Deze kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3.7. Artikel 6 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

(...).”

Artikel 8 van de Schengengrenscore handelt over de grenscontrole op personen.

Lid 1 stelt 1 dat het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters.

Artikel 8, lid 3 bepaalt het volgende:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

(...)

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken; (...).”

In artikel 14, lid 1 van de Schengengrenscodice kan worden gelezen dat indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd wordt behoudens enkele uitzonderingen die niet op verzoekster van toepassing zijn.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt teruggedreven *“wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”*.

2.3.8. Op grond van voormelde bepalingen van de Schengengrenscodice, die onder meer hun weerklank vinden in artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kunnen de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrundgebied nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrundgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. Verzoekster kan derhalve uit het feit dat zij zonder problemen een visum type C kreeg uitgereikt in het land van herkomst, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrundgebied vermeld in artikel 6 van de Schengengrenscodice niet meer gecontroleerd zouden mogen worden door de met grenscontrole belaste autoriteiten bij aankomst in Zaventem, en in het bijzonder of ze het doel en de omstandigheden van haar reis aannemelijk maakt. Tevergeefs wijst verzoekster op haar stabiele job in het land van herkomst en het feit dat haar dochter aldaar verblijft. Dit alles maakt immers niet dat verzoekster vrijgesteld is van controle op de binnenkomstvoorwaarden door de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten.

2.3.9. De bestreden beslissing steunt duidelijk op meerdere vaststellingen. Zo wordt in de beslissing tot teruggrijping onder meer aangegeven, *“Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie van 21.08.2023 tot 26.08.2023 in Hotel Barry te Brussel. Na contact van de Federale politie met het hotel blijkt deze reservatie geannuleerd te zijn.”* Verzoekster kan dit bezwaarlijk onderuit halen door erop te wijzen dat zij een geldige hotelreservatie had op het moment dat zij afreisde. Verzoekster benadrukt dat de annulering van de hotelreservatie buiten haar wil om is geschied, maar ze voert niet aan dat ze dit kenbaar gemaakt heeft tijdens haar gehoor door de grenspolitie. Alleszins brengt verzoekster geen enkel begin van bewijs hiervoor aan zodat dit niet meer dan een bloot betoog betreft dat de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Daar komt nog bij dat verzoekster de andere vaststellingen in de beslissing tot teruggrijping dat ze niet in het bezit is van enige documentatie voor een gepland toeristisch verblijf in België en Nederland en dat ze in het bezit is van een reservatie van een hotel in Duitsland, bezwaarlijk onderuit kan halen door haar vaag, bloot en voor het eerst ontwikkeld betoog dat zij van plan was parken, monumenten, muziekconcerten, theaters te bezoeken alsook een daguitstap naar Nederland plande.

2.3.10. De Raad leest in het verzoekschrift niets concreets dat bijkomend licht werpt op verzoeksters intenties voor wat betreft haar voorgenomen verblijf in België en Nederland. Verzoekster hamert erop dat verweerder geen rekening houdt met de elementen in het administratief dossier, de documenten die zij in het bezit had alsook haar stabiel professioneel en familiaal leven in het land van herkomst, maar de Raad herhaalt dat het feit dat verzoekster voor haar afreis een visum type C kreeg uitgereikt, dit op basis van de documenten die zij bij zich had en die vermeld worden in artikel 14 van de Visumcode, niet

inhoudt dat verzoekster niet mag gecontroleerd worden door de met grenscontrole belaste autoriteiten of dat verzoekster sowieso voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Verzoekster is overtuigd van het tegendeel maar hiermee toont zij niet aan dat verweerder *in casu* een manifeste beoordelingsfout begaan heeft of kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig tewerk is gegaan. Verzoeksters theoretische beschouwingen over de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur en haar overtuiging dat de motieven onvoldoende, niet gepersonaliseerd en onjuist zijn alsook reële pertinentie missen, kunnen evenmin aantonen dat verweerder deze daadwerkelijk met de voeten getreden heeft.

2.3.11. Verzoekster maakt gewag van een schending van het hoorrecht maar uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekster gehoord werd door de grenspolitie alvorens de bestreden beslissing getroffen werd, vermits haar verklaringen worden weergegeven. Verzoekster houdt algemeen voor dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar verklaringen en documenten, maar ze concretiseert dit niet, laat staat dat zij uiteenzet hoe die dan de beslissing tot teruggrijping aan het wankelen kunnen brengen.

2.3.12. Verweerder heeft duidelijk tot uiting gebracht waarom hij beslist tot de teruggrijping van verzoekster. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift zijn de motieven van deze beslissing wel degelijk duidelijk, volledig, precies en adequaat. Verzoekster kan de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet onderuit halen door te benadrukken dat ze in het bezit was van een geldig visum dat ze bekomen had door de nodige documenten over te maken die aantonen dat ze voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden om het Schengengebied te betreden.

Het enig middel gericht tegen de beslissing tot teruggrijping is derhalve voor zover ontvankelijk, ongegrond en dus niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. EKKA